

Església de Tarragona

**Butlletí Oficial
de l'Arquebisbat**

**Núm. 3
Març de 2015**

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

3

Tarragona, març de 2015
3a època. Núm. 496

Secció oficial

Arquebisbe

Carta sobre la vinguda i instal·lació a l'arxidiòcesi de l'associació Comunitat Catòlica Palavra Viva.....	83
Salutació escrita per a publicar-la als diversos opuscles de Setmana Santa	84
<i>Als Quatre Vents</i>	
540. Any de la Vida consagrada.....	85
541. T'apuntes a lluitar contra la pobresa?.....	86
542. Cendra al cap.....	87
543. Grandesa de la humilitat	88
Activitats pastorals de l'Arquebisbe durant el mes de febrer.....	89

Secretaria General i Cancelleria

Decret pel qual es convoquen eleccions per al Consell Pastoral Diocesà, per als estaments eclesials segons base territorial i segons modalitat de vida consagrada.....	93
Annex al Decret relatiu a l'elecció dels representants dels estaments eclesials del Consell Pastoral Diocesà.....	94
Comunicació de Secretaria general als rectors sobre testaments.....	95

Museu diocesà de Tarragona

Memòria (2014)	96
----------------------	----

Secció documental

Francesc, Papa

Homilia en la missa amb els nous cardenals creats en el Consistori public
del dia 14 de febrer..... 107

Audiències generals sobre "la família"

La família - Pare (II)..... 110

La família - Els fills..... 112

La família - Els germans 114

(36p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12 o també 977 65 70 10. 43003 Tarragona

Portada: Tarragona murallada vista des de la llunyania (Torre del Cucurull de Roda de Berà).

Fotografia particular

Dip. Legal: T. 2 – 1958

Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona

Director, composició i muntatge: Jaume Roig Roig, pvre. – correu electrònic: boat@arqtgn.cat
Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

Arquebisbe Metropolità

CARTA

de febrer de 2015 sobre la vinguda i instal·lació a l'arxidiòcesi de l'associació Comunitat Catòlica Palavra Viva

Als preveres i diaques, religiosos i religioses, laiques amb missió pastoral, membres d'instituts seculars i fidels laics i laiques de l'arxidiòcesi de Tarragona.

Molt estimats en el Senyor. Pau i bé!

Us escric aquestes ratlles per a informar-vos personalment que en les properes setmanes, segurament a finals de mes o primers de març, s'incorporaran per treballar pastoralment a la nostra arxidiòcesi un prevere i tres persones consagrades de l'associació Comunitat Catòlica Palavra Viva.

La Comunitat Catòlica Palavra Viva és una associació privada de fidels aprovada per la Santa Seu, nascuda al Brasil en els anys 90, fundada pel Sr. Alysson Norberto da Costa, laic consagrat, que encara viu. Té dues branques, la masculina i la femenina, i de moment hem acordat que vinguin quatre membres de la branca masculina. Actualment ja tenen comunitats establertes a Europa, concretament a Itàlia, França i Suïssa, país on està ubicat el Seminari de formació dels seus membres.

Quan els Carmelites em van anunciar que marxaven de Tarragona, i tenint en compte que abans ja havien marxat els Caputxins i els Claretians, vaig pensar que seria important per a la nostra arxidiòcesi cridar alguna de les noves Comunitats que han sorgit després del Concili Vaticà II per fer-se càrrec d'alguna d'aquestes esglésies que, encara que estan ateses, sembla que amb alguna nova comunitat religiosa es donaria riquesa a la nostra arxidiòcesi, especialment, en aquest cas, a la ciutat de Tarragona, i també una continuïtat de servei pastoral. Vaig preguntar a la Santa Seu el nom de nous moviments i associacions i me'n van donar diversos, entre els quals hi havia aquesta nova realitat anomenada Palavra Viva.

El Provincial dels Carmelites, P. Agustí Borrell, em va dir a finals d'octubre que els carmelites no deixarien l'església del Carme, perquè després d'haver parlat

amb altres provincials havien acordat que vindrien a Tarragona uns Pares Carmelites procedents de l'Índia, els quals esperem que arribin aviat. Llavors vaig pensar que la Comunitat Palavra Viva, amb la qual ja havia parlat en principi per venir a l'església de la Mare de Déu del Carme, podria fer-se càrrec de l'església de Sant Antoni de Pàdua i fer la tasca que en el seu temps van fer els Caputxins. El seu fundador, el Sr. Alysson Norberto da Costa va venir fa uns mesos acompanyat de tres persones més de la Comunitat Palavra Viva, i després de la seva visita a Tarragona i de parlar llargament amb mi, vaig demanar-los que vinguessin a instal·lar-se a Sant Antoni. En aquests moments s'estan fent els tràmits administratius i, com he dit, arribaran abans de Pasqua.

Hem acordat amb aquesta Associació un conveni ad experimentum per a tres anys, revocable per qualsevol de les parts en qualsevol moment.

He pregat i he fet pregar per encertar aquesta decisió. Us prego que els acolliu i que ens puguin ajudar en la tasca pastoral evangelitzadora, tan necessària en aquests moments.

Amb tot el meu afecte, la meva benedicció,

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

SALUTACIÓ

escrita per a publicar-la als diversos opuscles de Setmana Santa

Un any més ens trobem a les portes de la Setmana Santa, la setmana més important de tot l'any, que amb tanta intensitat, devoció i alguns nervis vivim a Tarragona.

Vull, en primer lloc i com sempre, agrair a tots els confreres l'excel·lent treball que fan perquè tots els actes d'aquesta Setmana siguin ben dignes. Preparar els passos, organitzar tots els detalls dels via crucis i processons, així com els actes religiosos i culturals que comporta, requereix un gran esforç. Gràcies, de veritat, a tots vosaltres i especialment a tots els qui treballeu en l'anonimat, que mai no se us veu però que, gràcies al vostre treball, les nostres tan estimades imatges lluiran novament pels nostres carrers. Que Déu us ho pagui.

Us dono les gràcies i alhora m'agradaria que tots fóssiu conscients també del gran honor i responsabilitat que suposa ser membre d'una confraria, congregació o associació de Setmana Santa. Sou els hereus a la nostra ciutat d'una llarga tradició, en alguns casos secular. Crec que des del cel us contemplen i intercedeixen

per vosaltres tots aquells que al llarg de la història d'aquestes institucions han estat també tan a prop de la representació dels grans misteris de la nostra fe: la passió, mort i resurrecció de nostre Senyor Jesucrist.

Sí, no podem oblidar que el que revivim, a més d'una tradició cultural i artística de primer ordre, és sobretot el record, la memòria, la representació i, en cert sentit, el memorial de la passió, mort i resurrecció de nostre Senyor Jesucrist. Que la presència de Jesús sofrent, però també gloriós, ens ajudi a tots a estimar-lo més, que la nostra fe sigui més ferma, la nostra esperança més segura i que augmenti també la nostra caritat, l'amor a Déu i als germans.

Precisament les vostres confraries tenen com a objectius fundacionals l'atenció als pobres, als més necessitats, sigui materialment sigui espiritualment. No podem oblidar aquesta dimensió de les vostres institucions, que fomenten la generositat, de manera que us serà d'aplicació aquella frase de Jesús: «Tot allò que feieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho feieu» (Mt 25,40).

Viviu durant tot l'any l'espirit de la Setmana Santa i ajudeu també els més joves a descobrir en la missa dominical la renovació dels grans misteris que contemplem durant la Setmana Santa. Que tot el vostre esforç no s'acabi amb aquesta Setmana, ni fins i tot, a vegades, el Divendres Sant. Com diu el Catecisme de l'Església catòlica: «La resurrecció de Jesús és la veritat culminant de la nostra fe en el Crist, creguda i viscuda com a veritat central per la primera comunitat cristiana, transmesa com a fonamental per la Tradició, establerta pels documents del Nou Testament, predicada com a part essencial del misteri pasqual al mateix temps que la Creu» (n. 638). Que el Diumenge de Pasqua sigui també per a tots vosaltres el punt culminant de tots els vostres esforços com a confreres; viviu aquest dia amb especial goig i joia.

Feliç Setmana Santa. Rebeu, amb tot el meu afecte, la meva benedicció.

Escrits setmanals “Als quatre vents”

540. ANY DE LA VIDA CONSAGRADA

1 de febrer de 2015

El Papa va decidir que l'any 2015 fos l'Any de la Vida Consagrada, i en la seva carta al respecte deia als religiosos una cosa que podria sorprendre: «Desperteu al món!»

N'hi ha que pensen que els qui es consagren a Déu són persones no aptes per a altres coses, que fugen de món perquè els supera en la seva complexitat i desafiaments, com si fossin éssers apocats que busquen refugi en la seva comunitat o en el seu tancament. Com poden ser ells els qui «despertin el món»?

Desconeixen potser la vida de molts d'ells. Per citar exemples, el de santa Teresa de Jesús —del naixement de la qual se celebra enguany el cinquè centenari— és paradigmàtic. Res d'apocament. Precisament el Nunci va manar tancar-la al convent de Toledo qualificant-la de «fémina inquieta, vagabunda, desobediente y contumaz...». En realitat la seva vida va ser una combinació perfecta d'acció i oració, sense que li faltés el bon humor. A un sacerdot que li parlava d'una novícia li deia: «Vostè em fa riure dient-me que ha comprès aquella ànima només de veure-la. No és tan fàcil conèixer les dones!» Pel que fa a sant Joan de la Creu, fill d'un pobre teixidor, abans de ser religiós va ser aprenent de fuster, sastre, escultor, pintor i infermer. I si hagués estat apocat no s'hauria escapat de la presó on va ser tancat per la Inquisició del seu temps.

En el seu escrit als consagrats, el papa Francesc els demana tres coses: «Mirar el passat amb gratitud; viure el present amb il·lusió i abraçar el futur amb esperança.» La gratitud cap al passat és un tribut necessari, malgrat la incoherència en què s'hagi pogut incórrer «fruit de la debilitat humana o de l'oblit d'aspectes essencials del carisma». Els errors han de portar-nos a tots a demanar perdó i a buscar la perfecció demanant per a això l'ajuda de Déu i sense fiar-nos de les nostres simples forces.

Una altra idea del Papa que té especial força plàstica és que l'Església creix per atracció si sap transmetre l'alegria i la felicitat de la fe viscuda en comunitat. I pel que fa a això, el que diu als religiosos és aplicable a tots els fidels, ja que tots vivim en una comunitat que és l'Església, en la qual hi ha molts camins però una mateixa meta. No som pelegrins solitaris, sinó solidaris, cap a la vida eterna en Déu.

541. T'APUNTES A LLUITAR CONTRA LA POBRESA?

8 de febrer de 2015

Un any més em plau fer-me ressò del treball de Mans Unides. Aquesta organització de l'Església, que amb tant d'entusiasme i eficàcia es dedica a ajudar persones necessitades del Tercer Món, presenta la seva campanya amb el lema: «Lluitem contra la pobresa. T'hi apuntes?»

El missatge ve acompanyat del dibuix d'un senzill llapis, un llapis com els de sempre, amb una goma a la part superior. El seu significat és: amb la punta del llapis pots apuntar-te a la lluita contra la pobresa; amb la goma pots esborrar la injustícia que representa que hi hagi tantes famílies que pateixen necessitats en el nostre món.

Els projectes concrets d'ajuda de Mans Unides se centren en llocs tan pobres com una diòcesi de la República Democràtica del Congo i una regió de l'Índia. Treballant amb la població del lloc, se'ls ofereixen els instruments, moltes vegades educatius i assistencials, perquè puguin vèncer el cercle viciós de la pobresa. Els fons que es recullen van directament a aquestes zones, moltes vegades a través de missioners, i no es perd res pel camí.

Tot i la crisi, hi ha entre nosaltres moltes persones que poden ajudar. No es tracta d'entregar fortunes; qualsevol donació és molt important, perquè es multiplica. Pensem que a diversos països africans el sou habitual tot just excedeix un dòlar diari. El que reben és per a ells com un «Pla Marshall» que canvia el panorama vital de la població.

Com a cristians ens sentim interpellats per la paràbola dels talents que Jesucrist ens va ensenyar. El qui els ha rebut, siguin pocs o siguin molts, ha de fer-los fructificar i no amagar-los inútilment. És per la caritat entre uns i altres que eren reconeguts els primers cristians. A l'aldea global que és avui el món, on les distàncies s'han escurçat tant, no podem sentir-nos aliens als patiments dels qui estan només a unes hores d'avió, alguns dels quals podríem visitar sortint de casa després d'esmorzar i arribant a les seves a l'hora de dinar o de sopar, encara que ens trobaríem amb la sorpresa que no poden oferir res perquè no tenen res.

Mans Unides no substitueix els compromisos dels governs, com els Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni, però la seva actuació és més ràpida i arriba amb prestesa a determinades comunitats que no poden esperar els efectes de la gran política perquè, simplement, la seva fam la tenen avui.

542. CENDRA AL CAP

15 de febrer de 2015

Pocs dies abans del Dimecres de Cendra, pòrtic de la Quaresma, em sembla oportú reflexionar sobre aquest gest tan especial que es fa a les esglésies, que és rebre cendra als nostres caps.

L'antic ritu oriental emprava la cendra, resta d'una combustió, per a significar la fugacitat de la vida. Els cristians van adoptar aquest gest com un ritu penitencial que s'aplicava al principi als «penitents públics», que pels seus greus pecats havien trencat amb la comunió eclesial. Després es va estendre a tots els fidels per encetar aquest temps de conversió que precedeix la Setmana Santa.

En els nostres dies és possible que moltes persones considerin la imposició de la cendra com una humiliació innecessària, producte d'una època passada en què la consideració sobre el temor de Déu predominava sobre el seu amor i els sermons sobre el pecat deixaven menys espai a la confiança en la misericòrdia divina.

En realitat humiliar per humiliar o expressar penediment públic mai no ha estat el sentit de la imposició de cendra del primer dia quaresmal. Només cal veure les lectures que l'Església ens ha proposat, començant per la del llunyà profeta Joel, que es pregunta de què serveix esquinçar-se les vestidures si el cor continua lluny del Senyor, és a dir de practicar el bé i la justícia. També trobem un ressò d'aquesta idea en el salm Miserere, quan demanem un cor nou i un esperit nou, mentre es canta la tornada «perdó, Senyor, perquè hem pecat».

La Quaresma és un temps de pregària, dejuni i almoïna. No sols de dejuni, és a dir de mortificació. Si això no ens apropés més a l'amor de Déu, de què serviria? I si no anés acompanyat de la solidaritat amb els altres, sobretot amb els més necessitats, de què ens valdria a ulls de Jesucrist, que ens va deixar en herència el manament sublim de l'amor fratern?

Moltes vegades hem sentit l'acudit fàcil d'algú que proposa menjar ostres o llagosta el Dimecres de Cendra o el Divendres Sant per a no contravenir les disposicions sobre l'abstinència de carn. La religió cristiana no és un codi de la circulació, ni un formulari o una llista de preceptes: és conèixer i estimar Jesucrist, que a l'Evangeli deixa testimoni de com avorria els qui en nom de la llei i les seves petites prescripcions rebutjaven el proïsme. Vista en el seu veritable sentit, la Quaresma és primavera de l'esperit.

543. GRANDESA DE LA HUMILITAT

22 de febrer de 2015

Un dia, escriu sant Marc, Jesús es dirigia a Cafarnaüm amb els seus deixebles. En arribar a casa, els va preguntar: «De què parlàveu pel camí?» L'evangelista apunta: «Però ells callaven, perquè pel camí havien discutit entre ells sobre qui seria el més gran.»

Amb la paciència que requereix qualsevol tasca didàctica, Jesús es va asseure i cridant els dotze els va dir: «Si algú vol ser el primer, que es faci el darrer de tots i el servidor de tots.» I va fer acostar un nen i el va posar d'exemple per la seva senzillesa.

D'aquesta manera i d'altres, Jesucrist va ensenyar el valor de la humilitat, una virtut que porta a no donar-se importància, a no voler destacar i ser el centre de tot, com si fóssim els més llestos. Un comportament superb, és a dir no humil, provoca en les altres persones una reacció de rebuig.

L'experiència mostra, en canvi, com n'és, d'agradable, trobar-se amb persones humils, i la naturalitat amb què els sants es comporten en aquest terreny. Santa Teresa, sobre la qual aquest any meditem sovint en el cinquè centenari del seu naixement, es va resistir molt a ser abadessa, i quan li van arribar rumors que les monges volien escollir-la es va posar a escriure'ls perquè no la votessin.

Teresa de Calcuta, la nostra última santa Teresa, va ser objecte d'atenció dels mitjans, sobretot després de rebre el Premi Nobel. Convivia amb això sense petulància, amb resignació. Quan algú li va preguntar com portava el fet de ser objecte de tantes fotografies, va contestar amb bon humor: «Considero que és un sacrifici, però també un bé per a la societat. He fet un pacte amb Déu. Li he dit: "Per cada foto que em fan, tu encarregat de treure una ànima del Purgatori." A aquest ritme, crec que el buidarem.»

És clar que a tots ens agrada que ens lloïn! No seríem sincers si diguéssim una altra cosa, però la virtut es troba a dirigir a Déu els possibles elogis sabent que tot el que tenim és do de Déu, i no recrear-nos en ells.

Un col·laborador de Joan Pau II explicava que el dia que va aparèixer la revista Time amb el Papa en portada, amb la declaració «Home de l'Any», li va portar la publicació i la va deixar al costat de la seva taula de treball. El Papa la va mirar en seure, i al cap de poc va tornar a mirar-la i la va girar. «No us agrada?», li va preguntar el col·laborador. I Joan Pau II va respondre amb picardia: «Potser massa.»

Febrer : Activitats pastorals de l'Arquebisbe

Diumenge 1

- A la Catedral, celebra l'eucaristia conventual de la Jornada diocesana de Vida Consagrada.
- A l'església parroquial de Sant Pau de Tarragona, visita els fidels greco-catòlics ucraïnesos.

Dilluns 2

- A l'Escola Joan XXIII de Bonavista, fa la benedicció del nou bust de sant Joan XXIII.

Dimarts 3

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 318 del Consell Episcopal.
- A la tarda, a Barcelona, a la seu del Departament d'Ensenyament, s'entrevista amb l'Hble. Sra. Irene Rigau, consellera de la Generalitat de Catalunya.

Dijous 5

- Al Col·legi Lestonnac-L'Ensenyança de Tarragona, fa la benedicció de la nova llar d'infants.
- A la sala d'actes del Seminari Pontifici de Tarragona, presideix l'acte de presentació de la Col·lecció Història del pensament cristià, de Mn. Josep Gil Ribas.

Divendres 6

- A Madrid, participa en la jornada nacional de delegats d'ensenyament de la CEE.

Dissabte 7

- A la casa diocesana d'exercicis de la Selva del Camp, presideix la reunió n. 28 del Consell Pastoral Diocesà.

Diumenge 8

- Amb motiu de la visita pastoral a l'arxiprestat de l'Urgell-Garrigues, celebra l'eucaristia estacional a l'església parroquial de Sant Martí Bisbe de Sant Martí de Maldà i a l'església de Sant Pere de Maldà.
- A la tarda, celebra l'eucaristia a l'església parroquial de Sant Francesc d'Assís de Tarragona. En acabar, als locals parroquials, comparteix una estona amb els escolans, els pares i els membres de la coral.

Dilluns 9

- Visita els delegats de Missions de les diòcesis amb seu a Catalunya reunits al santuari de la Mare de Déu de Loreto de Tarragona i dina amb ells.
- Dins el fòrum de reflexió i estudi del Youcat via Internet que organitza el web www.evangelizaciondigital.org, fa una catequesi sobre el 8è manament.

Dimarts 10

- A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació.

Dimecres 11

- Al santuari de la Mare de Déu de la Serra de Montblanc, fa una xerrada i comparteix experiències amb els joves en formació del Seminari Laical.

Dijous 12

- Al Seminari Menor, visita els preveres i diaques que participen en la tanda diocesana d'exercicis espirituals, celebra l'eucaristia i dina amb ells.

Divendres 13

- A l'església parroquial de Sant Llorenç de Gratallops, celebra l'eucaristia exequial per l'etern repòs del Sr. Antonio Rosario Ballesteros, pare de Mn. Antoni Rosario Jové.
- Continua amb la visita pastoral: a Vallbona de les Monges visita el celler de la Cooperativa l'Olivera i dina a la Residència de l'Olivera amb els residents i algunes persones convidades del poble. Després de dinar manté una trobada i col·loqui amb gent del poble.
- A la tarda, a Montblanquet, visita una família, l'església i el poble.
- Al vespre, a Llorenç de Rocafort: visita malalts i celebra l'eucaristia estacional a la Parròquia de Sant Abdó i Sant Senén. En acabar, al casal, comparteix amb els fidels un senzill refrigeri i una estona de conversa.

Dissabte 14

- Continua amb la visita pastoral: visita la Residència d'Avis, on saluda el personal i residents, i visita malalts als seus domicilis.
- A continuació, a Vallbona de les Monges, dina al monestir i manté trobades personals; a l'església del monestir fa l'hora menor i es reuneix amb la comunitat cistercenca. A continuació visita malalts i es reuneix amb pares dels infants del cau.
- Al vespre, a Belltall, visita malalts i celebra l'eucaristia estacional. En acabar, al local de la biblioteca, comparteix amb els fidels un senzill refrigeri i una estona de conversa.

Diumenge 15

- A la Catedral, celebra la missa conventual amb els membres de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes. A continuació comparteix el dinar amb ells.

Dilluns 16

- Al Seminari Pontifici de Tarragona, presideix el recés de preparació de la Quaresma per al clergat.

Dimarts 17

- A la casa d'espiritualitat dels pares Rogacionistes de Loreto, presideix la reunió n. 27 del Consell Episcopal amb els Arxiprestos.
- A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació.

Dimecres 18

- Com a darrer acte de la visita pastoral a la Parròquia de Sant Francesc d'Assís de Reus, visita el Col·legi Pare Manyanet de Reus: dina amb la comunitat religiosa; visita algu-

nes classes de Secundària i Cicle Superior; saluda l'Equip Directiu i l'Equip de Coordinadors; saluda la junta directiva de l'AMPA i a l'hora de sortida dels alumnes saluda les famílies; saluda els alumnes de catequesi de primera comunió i finalment saluda els alumnes de catequesi de confirmació.

- Al vespre, a la Catedral, celebra l'eucaristia amb imposició de la cendra.

Dijous 19

- A Barcelona, presideix la reunió mensual del SIERC. A continuació, al Seminari Major Interdiocesà, celebra l'eucaristia i sopa amb l'equip rector i els seminaristes.

Divendres 20

- A l'església de Sant Agustí de Tarragona, organitzat per l'Agrupació d'Associacions de Setmana Santa de Tarragona, presideix els actes de presentació del cartell de la Setmana Santa 2015 i de l'Encesa de la Llum. A continuació assisteix al concert de la Banda Unió Musical de Tarragona.

Dissabte 21

- Al matí, a la casa dels Concilis, presideix l'assemblea anual de Càritas Diocesana.
- A la tarda, dins la visita pastoral a l'arxiprestat de l'Urgell-Garrigues, visita la Parròquia de l'Assumpció dels Omells de Na Gaia: celebra la missa estacional, saluda els fidels congregats i visita l'Ajuntament.

Diumenge 22

- A la Parròquia de Sant Llorenç de Rocallaura, visita un malalt, celebra la missa estacional, visita l'Ajuntament i dina amb les germanes de l'Associació Llum i Vida.
- A la tarda, a la Catedral de Barbastro (Osca), concelebra la missa solemne d'ordenació episcopal i presa de possessió de la diòcesi del nou bisbe d'aquella seu, Àngel Javier Pérez Pueyo.

Dilluns 23

- A l'església dels pares Carmelites Descalços de Tarragona, pronuncia una conferència quaresmal.

Dimarts 24

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 30 del Consell del Presbiteri.
- A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació.

Dimecres 25

- A la Parròquia de Sant Pau Apòstol de Tarragona, assisteix a l'acte de presentació del llibre Temps après de Mn. Josep Bofarull.

Dijous 26

- Visita el Mas d'en Lluc i celebra l'eucaristia amb els joves.
- Al Seminari Menor, celebra l'eucaristia i sopa amb l'equip rector i els joves seminaristes.

Divendres 27

- Continua amb la visita pastoral a l'arxiprestat de l'Urgell-Garrigues: a Ciutadilla, presideix una pregària a l'ermita de Sant Roc; visita l'escola; visita els malalts i l'Ajuntament. A continuació visita l'església parroquial.
- A la tarda, a Guimerà, visita l'escola i dos malalts; presideix el via crucis a la capella de Sant Esteve; visita l'Ajuntament i la Llar de la Gent Gran Mn. Francesc Camí. Al vespre manté una trobada amb el Consell Parroquial i amb el Patronat de la Mare de Déu de la Bovera. Finalment participa en el sopar comunitari amb els feligresos.

Dissabte 28

- Continua amb la visita pastoral: a Vallfogona de Riucorb, presideix una pregària al cementiri; visita l'Ajuntament, visita la casa de colònies i el balneari.
- A la tarda, visita Glorieta.
- A Passanant, celebra la missa estacional. En acabar, saluda els fidels i visita l'Ajuntament.

Secretaria general i Cancelleria

DECRET

de 5 de febrer de 2015 pel qual es convoquen eleccions per al Consell Pastoral Diocesà, per als estaments eclesials segons base territorial i segons modalitat de vida consagrada

Havent estat nomenats per a un quadrienni els consellers del Consell Pastoral Diocesà elegits pels estaments eclesials segons base territorial —preveres, diaques i laics i laïques— i segons modalitat de vida religiosa —religiosos i religioses,

Atès el que estableixen els Estatuts del referit Consell Pastoral Diocesà en els articles 4.1 i 4.5, en relació amb les eleccions d'aquest organisme diocesà,

PEL PRESENT DECRET dispenso que les vicaries episcopals, els arxiprestats, les comunitats de vida consagrada i els diaques permanents procedixin, fins al proper dia 19 de març, a la presentació de la persona que proposen com a respectiu representant en el Consell Pastoral Diocesà per al proper quadrienni, ate-

nent-se al que determinen els articles dels Estatuts vigents relatius a aquest tema (vg. annex al dors d'aquest decret).

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Davant meu,
Rosalia Gras Minguella
Secretària general i cancellera

ANNEX

al Decret de 5 de febrer de 2015, relatiu a l'elecció dels representants dels estaments eclesials del Consell Pastoral Diocesà

ARTICLES DELS ESTATUTS VIGENTS DEL CONSELL PASTORAL DIOCESÀ QUE FAN REFERÈNCIA AL PROCEDIMENT PER A L'ELECCIÓ DELS REPRESENTANTS DELS ESTAMENTS ECLESIALS

2.2. Membres per raó d'elecció

Preveres: un arxiprest per cada vicaria episcopal territorial.

Diaques: un pels diaques permanents.

Laics: un per cada arxiprestat.

Religiosos: un pels religiosos, siguin preveres o no.

Religioses: una per les religioses.

3. ELECCIONS

Les eleccions es faran segons el dret.

3.1. L'arxiprest de cada vicaria episcopal serà elegit pels arxiprestos mateixos. (Tindrà cura de l'elecció de l'arxiprest representant el vicari episcopal de cada zona.)

3.2. El diaca serà elegit d'entre els diaques permanents. (Tindrà cura de l'elecció del representant dels diaques el director del Secretariat diocesà per al diaconat permanent.)

3.3. Els laics dels diferents arxiprestats seran elegits pel Consell Pastoral Arxiprestal respectiu o per designació directa de l'arxiprest mentre no sigui possible que l'elegeixin els membres del Consell Pastoral Arxiprestal.

3.4. De l'elecció del representant dels religiosos i de la representant de les religioses en tindrà cura el delegat per a la vida consagrada.

COMUNICACIÓ DE SECRETARIA GENERAL ALS RECTORS

amb data de 19 de febrer de 2015

Tema: *Testaments atorgats davant rector a partir de 1908 i dipositats a l'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona dins el termini establert*

Concepte: *Lloc on s'han d'adreçar els interessats a obtenir el document protocollitzat*

Benvolguts rectors,

Us informem que la Llei 10/2008 de 10 de juliol, del llibre quart del Codi Civil de Catalunya, relatiu a les successions, va suposar la supressió de la facultat que tenien els rectors d'autoritzar testaments a Catalunya. Aquella Llei, en la seva Disposició Transitòria Tercera, establia l'obligació de protocollitzar els testaments atorgats davant rector en un termini de quatre anys, termini prorrogat fins a sis anys pel Decret Llei 8/2012 de la Generalitat de Catalunya, de tal manera que havien de ser protocollitzats abans de l'1 de gener de 2015, amb l'excepció del cas dels testaments de les persones que hagin mort o morin amb posterioritat a l'1 de gener de 2009, per als quals els sis anys començaran a comptar a partir de la data de seva mort.

Per tal de portar a terme la protocollització dels testaments tal i com ho estableix la Llei vigent, la Conselleria de Justícia de la Generalitat, la Conferència Episcopal Tarraconense i el Col·legi de Notaris de Catalunya van subscriure un conveni amb l'objecte de procedir a complir de la manera més eficaç possible el que manava la susdita Disposició Transitòria Tercera.

El 29 de desembre de 2014 l'Arquebisbat de Tarragona va lliurar al Col·legi de Notaris de Catalunya, per tal que fossin protocollitzats, deu mil sis-cents vint-i-tres (10.623) testaments de les parròquies de l'arxidiòcesi atorgats davant rector des l'any 1908 fins al 2008, els quals havien estat dipositats a l'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona en compliment del decret signat en aquest sentit pel Sr. Arquebisbe en data de 10 de gener de 2012.

A partir de la data de lliurament dels testaments al Col·legi de Notaris de Catalunya, aquests testaments han quedat dipositats a l'Arxiu General de Protocols, que gestionarà l'accés de les persones interessades.

Així doncs, quan una persona us demani la protocol·lització d'un testament que es va atorgar davant el rector que hi havia en aquell moment a la parròquia que teniu encomanada, se l'haurà d'informar que s'ha d'adreçar al Col·legi de Notaris de Catalunya (carrer Notariat 2, 08001 Barcelona, tel. 93 317 48 00), que és on estan dipositats els testaments.

Amb tot, si les persones interessades volen assegurar que el testament que necessiten es troba entre els dipositats per l'Arquebisbat al Col·legi de Notaris, poden demanar a l'Arxiu Històric Arxidiocesà que els ho confirmin.

Rosalia Gras Minguella
Secretària general i cancellera

Museu Diocesà de Tarragona

MEMÒRIA (2014)

I. PERSONAL. ANY 2014

- I. 1. DIRECTOR (Mons. Miquel Barbarà Anglès). Gener-juliol.
- I. 2. DIRECTORA (Dra. Sofia Mata de la Cruz). Des del mes de juliol
- I. 3. CONSERVADORA (Dra. Sofia Mata de la Cruz). Gener-juliol.
- I. 4. ADMINISTRATIVA (Sra. Josepa Franqués Bultó)
- I. 5. COL·LABORADORS TEMPORALS

Sr. Josep Antoni Giné Blavé. Fotografies de la col·lecció numismàtica. Juny-agost 2014.

II. FUNCIONS DEL MUSEU

II. 1. ACTIUS ANY 2014

II. 1. 1. Col·leccions:

- 1.1.1. Nombre d'objectes en propietat: 8.571
- 1.1.2. Nombre d'objectes aliens en dipòsit: 2.529
- 1.1.3. Nombre total d'objectes que es troben al museu: 11.100
- 1.1.4. Nombre d'objectes del Museu dipositats en altres institucions:
20

1.1.5. Nombre d'objectes exposats: 485

1.1.6. Nombre d'objectes en reserva: 10.595

II. 1. 2. Documentació

1.2.1. Inventari:

2.1.1. *Llibre de Registre manual. Iniciat en 1915, fins a l'actualitat. Consta de tres volums, el primer de 1915 fins a 1995, el segon de 1995 fins a 2012, el tercer de 2012 fins a l'actualitat.*

1.2.2. Catalogació:

2.2.1. Catàlegs:

2.1.a. *Catàleg manuscrit redactat per Mn. Jaume Bofarull (1929)*

2.1.b. *Fitxer manuscrit redactat per Mn. Pere Batlle (anterior a 1989)*

2.1.c. *Fitxer manuscrit redactat per Sofia Mata (1990-2000)*

2.1.d. *Catàleg informatitzat segons el programari DAC (1996-2006)*

2.1.e. *Catàleg informatitzat segons el programari MUSEUMPLUS (2006 fins a l'actualitat). Nombre de fitxes: 10.234*

2.2.2. Arxiu:

2.2.a. *Històric del Museu. Dipositat a l'AHAT*

2.2.b. *Actual del Museu (1990 fins a l'actualitat)*

1.2.3. Altres:

2.3.1. Biblioteca-Hemeroteca del Museu:

3.1.a. *Adquisicions i donacions 2014: 33*

3.1.b. *Total: 1.980*

3.1.c. *Total títols hemeroteca: 192*

2.3.2. Biblioteca del Dr. Joan Serra Vilaró

3.2.a. *En dipòsit temporal*

3.2.b. *Accés: restringit*

2.3.3. Biblioteca del Dr. Pere Batlle Huguet

3.3.a. *En dipòsit temporal*

3.3.b. *Accés: restringit*

II. 1. 3. Pàgina web:

Pàgina web (<http://museu.diocesa.arquebisbattarragona.cat/>).

Continguts: Titularitat i gestió; Situació; Entrada; Horaris; Accessos; Història; Obres d'art; Conservació; Serveis; Publicacions; Activitats; Adreces d'interès.

En actiu: versió en català i en castellà. En preparació: traducció a l'anglès per part del Sr. John López (activitat voluntària).

II. 1. 4. Publicacions pròpies:

- 1.4.1. Catàleg Pallium (1992)
- 1.4.2. Col·lecció Diffundere (1,2,3) (2002-2004)
- 1.4.3. Gravats de Santa Tecla (1992)
- 1.4.4. Catàleg de la Pinacoteca Gòtica del Museu Diocesà de Tarragona (2012)

II. 1. 5. Arxiu d'imatges

- 5.4.1. *Negatius, diapositives, fotografies, imatges digitalitzades. Total: 5.614*

II. 1. 6. Exposició. Mobiliari expositiu

- 6.4.1. *Vitrines, peanyes i plafons (1992 /2012).*
- 6.4.2. *Noves peanyes i vitrines (2014)*

II. 1. 7. Reserva. Mobiliari

- 7.4.1. *Muntants de prestatgeries metàl·liques, velles prestatgeries de fusta i metàl·liques, calaixeres antigues, estructures metàl·liques, palets de fusta, mobles antics.*

II. 2. ACTIVITATS ORDINÀRIES ANY 2014

II. 2. 1. Activitats quotidianes

- 1.4.1. *Sales d'exposició obertes al públic. Control de les obres exposades, del mobiliari expositiu, de la seguretat, del funcionament dels aparells de control climàtic, de la retolació, de la neteja, etc.*
- 1.4.2. *Sales de reserva. Control de les obres custodiades, de la seguretat, del mobiliari, de la neteja, de les condicions ambientals, plagues, etc.*
- 1.4.3. *Serveis tècnics:*
 - 4.3.a. *Inventari i catàleg del fons del museu*
 - 4.3.b. *Atenció als investigadors*
 - 4.3.c. *Atenció a les consultes*
 - 4.3.d. *Administració i comptabilitat*
 - 4.3.e. *Atenció als proveïdors*
 - 4.3.f. *Control de les accions de manteniment per part d'empreses alienes*

II. 2. 2. Activitats collaboratives

2.2.1. 6 x 4 Tarragonès. Iniciativa de la Generalitat de Catalunya, Departament de Cultura. Primer semestre 2014.

2.1.1. *Obra destacada procedent del Tarragonès: Estela de l'auriga Eutyches.*

2.2.2. Dia dels Museus. Nit dels Museus. 18 de maig. Iniciativa de l'ICOM (International Council of Museums). Rodes de premsa conjuntes amb tots els museus de Tarragona, a Ràdio Tarragona i a l'Ajuntament de Tarragona.

2.2.1. *Dia dels Museus: accés gratuït als visitants*

2.2.2. *Nit dels Museus: les sales van romandre obertes de 21 a 23h. Accés gratuït als visitants. Van acudir unes 500 persones, en especial famílies. Es va penjar una banderola exterior informativa.*

II. 2. 3. Assegurances. Contracte amb l'empresa UMAS:

2.3.1. Contracte d'una pòlissa de responsabilitat civil

2.3.2. Contracte d'una pòlissa que cobreix el contingut del Museu Diocesà de Tarragona.

II. 2. 4. Consultes. S'han rebut 22 consultes sobre el museu i els seus fons, efectuades personalment, telefònicament, per correu postal o per correu electrònic. S'ha donat resposta a totes.

II. 2. 5. Difusió.

2.5.1. Ràdio. Cadena Cope. 20 de febrer. Entrevista a Sofia Mata amb motiu de la inauguració de la remodelació de la Sala II i del Primer Centenari del Museu Diocesà.

2.5.2. Televisió. TV3. Programa Signes dels Temps. 9 de maig de 2014. Entrevista a Mons. Miquel Barbarà i a Sofia Mata amb motiu del Primer Centenari del Museu Diocesà de Tarragona.

2.5.3. Ràdio. Cadena Cope. 3 d'octubre. Entrevista a Sofia Mata amb motiu del seu nomenament com a directora del museu.

2.5.4. Ràdio. Tarragona Ràdio. 3 d'octubre. Entrevista a Sofia Mata amb motiu del seu nomenament com a directora del museu.

2.5.5. Revista Església de Tarragona. Publicació de notícies i reportatges sobre la remodelació de la Sala II.

II. 2. 6. Dipòsits. Objectes dipositats temporalment al museu (any 2014)

2.6.1. Parròquia de Bonastre: 35

2.6.2. Palau Arquebisbal: 5

II. 2. 7. Donacions. Objectes donats al museu (2014)

2.7.1. Donació de la Sra. Catalina Thomàs Llompart. 1 objecte.

2.7.2. Donació del Sr. Lluís Aranda. 1 objecte

2.7.3. Donació del Sr. Jordi Freixa. 5 objectes

2.7.4. Donació de llibres de la Sra. María Dolores Nolla.

II. 2. 8. Exposicions.

2.8.1. Alienes (2014).

1.2.a. *A Su Imagen. Conferència Episcopal Espanyola. Obres deixades en préstec: 1 (tapís de la Sèrie de Samsó).*

1.2.b. *Església de Tarragona. AHAT. Obres deixades en préstec: 1.*

1.2.c. *Modest Gené. Centre Tarraconense El Seminari. Comissariat i coordinació.*

1.2.d. *El Nadal de Mn. Salvador Ramon. Centre Tarraconense El Seminari. Comissariat i coordinació. Obres deixades en préstec: 80.*

II. 2. 9. Investigacions alienes.

2.9.1. Templa. Taller d'Estudis Medievals. Institut de Recerca Històrica (Secció SPEPC) de la Universitat de Girona. Laudes canòniques medievals.

2.9.2. Jordi López. ICAC. Medalles pietoses dels segles XVI-XVII. Publicació a la revista Taüll (2014).

II. 2. 10. Investigacions pròpies. Publicacions de diversos treballs que difonen investigacions sobre les colleccions del museu.

2.10.1. Revista Aplec de Treballs (Montblanc). Retaule major de Santes Creus. Sofia Mata.

2.10.2. Catàleg exposició A Su Imagen. Fitxa del tapís de la Sèrie de Samsó.

II. 2. 11. Sales d'exposició

2.11.1. Sala II. Instal·lació d'una nova vitrina per al frontal brodat gòtic de Sant Lluís, bisbe de Tolosa.

2.11.2. Sales. Canvi progressiu de les bombetes de baix consum per bombetes de leds.

II. 2. 12. Sales de reserva:

- 2.12.1. Neteja i endreçament de les reserves situades als pisos del Dr. Batlle, Dr. Porro i capella de Santa Tecla la Vella

II. 2. 13. Participació en jornades i congressos

- 2.13.1. Jornada sobre Fra Josep de la Concepció. Institut d'Estudis Vallencs, Valls octubre 2014. Presentació d'una ponència. Sofia Mata
- 2.13.2. 2a Jornada Museus i Patrimoni de l'Església a Catalunya. La formació de colleccions diocesanes a Catalunya. Museu Diocesà i Comarcal de Lleida, novembre 2014. Presentació d'una ponència. Sofia Mata.

II. 2. 14. Relacions amb altres organismes diocesans.

- 2.14.1. Centre Tarraconense El Seminari.

1.2.a. *Comissariat, assessorament i coordinació en el muntatge de dues exposicions temporals.*

II. 2. 15. Relacions amb altres institucions i empreses.

- 2.15.1. AMC (Associació de Museòlegs de Catalunya)

15.1.1. *La directora n'és membre.*

- 2.15.2. DNA (Developping Natural Activities). Empresa gestora de les entrades al Museu Diocesà de Tarragona i a la Catedral

- 2.15.3. ICOM (International Council of Museums)

15.3.1. *El Museu Diocesà de Tarragona n'és membre.*

- 2.15.4. MBT. Juntament amb el Patronat de Turisme de l'Ajuntament de Tarragona, el Centre El Seminari, el Museu d'Història de Tarragona, el Museu Nacional Arqueològic de Tarragona, participació en el comitè de la Ruta dels Primers Cristians de Tarragona.

- 2.15.5. MNAT (Museu Nacional Arqueològic de Tarragona)

5.1.a. *Proposta de conveni per a custodiar en dipòsit el material arqueològic trobat a la Catedral.*

5.1.b. *Proposta de conveni per a custodiar en dipòsit tres imatges que romanen en dipòsit no regulat des del 1992.*

- 2.15.6. RSAT (Reial Societat Arqueològica Tarraconense)

6.1.a. *El museu n'és membre*

2.15.7. URV (Universitat Rovira i Virgili)

7.1.a. *Realització de pràctiques externes per part d'alumnes del Grau d'Història de l'Art.*

7.1.b. *Diverses visites d'alumnes del Grau d'Història de l'Art a les sales del museu*

II. 2. 16. *Relacions amb l'administració*

2.16.1. Generalitat de Catalunya

16.1.1. *Atorgament de subvencions:*

1.1.a. *Restauració. Tauletes i mènsules de l'enteixinat del santuari de Paret Delgada (La Selva del Camp)*

2.16.2. Diputació de Tarragona:

16.2.1. *Atorgament de subvencions:*

2.1.a. *Funcionament i Equipaments: ajut a la nova vitrina de la Sala II*

2.1.b. *Restauració: tela del Lavatori, restauració al Taller de Restauració de la Diputació de Tarragona a Tortosa.*

II. 2. 17. *Restauracions.*

2.17.1. *Pintura a l'oli sobre tela amb el Lavatori, restauració al Taller de Restauració de la Diputació de Tarragona. Tortosa.*

2.17.2. *Tauletes de l'enteixinat del santuari de Paret Delgada, pertanyents a la parròquia de Sant Andreu de la Selva del Camp. Centre de Restauració de Béns Mobles de Catalunya, Valldoreix.*

II. 2. 18. *Sales d'exposició permanent.*

2.18.1. *Sala II (capella de Corpus Christi)*

2.18.2. *Instal·lació d'una nova vitrina amb l'ajut econòmic de l'Arquebisbat de Tarragona i de la Diputació de Tarragona*

II. 2. 19. *Visitants. Nombre de visitants: 70.556. La visita a la Catedral de Tarragona i al Museu Diocesà de Tarragona és compartida.*

II. 3. ACTIVITATS EXTRAORDINÀRIES ANY 2014

II. 3. 1.

1.2.1. *Celebració del Primer Centenari del Museu Diocesà de Tarragona (1914-2014)*

1.2.2. *19 de febrer. Amb la presència de l'Excm. i Rvdm. Arquebisbe de Tarragona, Dr. Jaume Pujol, benedicció i inauguració de les obres de remodelació de la Sala II del Museu Diocesà (capella de Corpus Christi).*

- 1.2.3. *2 d'octubre. Presa de possessió del càrrec de directora. Acte celebrat a la capella de Corpus Christi.*

III. GESTIÓ DEL MUSEU

III. 1. FUNCIÓ EXECUTIVA

III. 1. 1. Planificació. Projecte Futur Museu Diocesà de Tarragona

1.1.1. Avantprojecte del Museu. Primera fase (2009-2010):

1.1.1. *Avantprojecte Museològic General.*

1.1.2. *Projecte de Direcció d'obra de l'Àrea de Magatzems*

1.1.3. *Situació actual*

1.3.a. *Avantprojecte Museològic General: pagat, redactat i lliurat al Museu*

1.3.b. *Projecte de l'Àrea de Magatzems: pagat, redactat i lliurat al Museu*

1.1.2. Avantprojecte del Museu. Segona fase (2010-2011):

1.2.1. *Projecte Museogràfic Bàsic General*

1.2.2. *Situació actual*

2.2.a. *Projecte Museològic General: pagat, no redactat ni lliurat al museu, a l'espera de resoldre la situació legal després de la fallida de l'empresa STEM, S. L.*

III. 2. GESTIÓ DE LES INSTAL·LACIONS

III. 2. 1. Manteniment de les instal·lacions

2.1.1. Control climàtic:

1.1.1. *Termobigrògrafs:*

1.1.a. *(4 a les sales d'exposició, 1 als compactes)*

1.1.2. *Humidificadors:*

1.2.a. *3 (1 a la Sala I, 1 a la Sala II, 1 a la Sala de pas)*

1.1.3. *Deshumidificadors:*

1.3.a. *3 (1 a la Sala I, 1 a la Sala II, 1 a la Sala de pas). Manteniment: MONCUNILL*

1.1.4. *Screens solars:*

1.4.a. *5 (absis Sala II, als finestrals)*

2.1.2. Seguretat

1.2.1. *Alarma anti-intrusió (sales d'exposició, zones de reserva, serveis tècnics). Empresa subministradora i manteniment: PROSEGUR*

1.2.2. *Sistema anti-incendi. Extintors: 18 (sales d'exposició, zones de reserva, serveis tècnics). Empresa subministradora i manteniment: FREIXA*

2.2.a. *Vigilància de les sales. Empresa encarregada: DNA*

2.1.3. Retolació, producció de muntatges expositius

3.2.a. *Empresa: ELFO JOBS, S.L.*

2.1.4. Neteja

1.4.1. *Sales d'exposició i Serveis Tècnics: neteja setmanal. Sales de reserva: neteges puntuals. Empresa encarregada: ONADA*

III. 2. 2. *Funcionament de l'edifici*

La situació actual és la següent:

1.- Les dependències del Museu es troben repartides a l'àrea corresponent a la Catedral i el seu entorn. Les sales d'exposició, amb accés des del claustre. Fins que no finalitzin les obres del futur museu, s'accedeix a les zones de reserva temporal des del carrer del Claustre i de Pla de Palau. Els Serveis Tècnics es troben situats al carrer Sant Pau.

2.- Actualment no hi ha comunicació interna directa entre les dependències, ni físicament ni per mitjans audiovisuals. L'única comunicació entre el personal dels Serveis Tècnics i les sales d'exposició és mitjançant la intervenció del personal de DNA o del personal de la Catedral (telèfon, fax, correu electrònic).

III. 3. GESTIÓ ECONÒMICA (EXERCICI 2014)

III. 3. 1. *Pressupost*

3.1.1. Pressupost corrent i extraordinari

1.1.1. *Fons Comú Diocesà*

III. 3. 2. *Generació d'ingressos:*

3.2.1. Taquilles:

2.1.1. *La gestió dels ingressos procedents de les taquilles està a càrrec de l'empresa DNA, en el marc de l'acord amb el Capítol Catedral*

3.2.2. Fons Comú Diocesà

3.2.3. Drets d'imatge

3.2.4. Venda de publicacions

3.2.5. Subvencions atorgades:

2.5.1. *Generalitat*

2.5.2. *Diputació*

2.5.3. *UMAS*

3.2.6. Interessos comptes corrents

III. 3. 3. Control de les despeses

3.3.1. Sous del personal (nòmines + SS + Gestoria)

3.3.2. Costos de les instal·lacions:

3.2.1. *Manteniment:*

2.1.a. *Manteniment dels aparells de control climàtic*

2.1.b. *Retolació*

2.1.c. *Trasl·lats interns*

3.2.2. *Reparacions*

3.2.3. *Neteja*

3.3.3. Costos de la conservació de les col·leccions:

3.3.1. *Alarma*

3.3.2. *Extintors*

3.3.3. *Fotografies*

3.3.4. Costos de l'administració:

3.4.1. *Material oficina*

3.4.2. *Adquisició publicacions biblioteca*

3.4.3. *Relacions públiques, viatges*

3.4.4. *Quotes associacions*

3.4.5. *Comunicacions*

3.3.5. Compres

3.3.6. Comissions bancàries

3.3.7. Impostos i taxes

3.3.8. Exposicions temporals

3.3.9. Publicacions

3.3.10. Altres despeses de funcionament:

III. 3. 4. Assegurances:

3.4.1. Contracte amb l'empresa UMAS:

4.1.1. *Pólissa de responsabilitat civil*

4.1.2. *Pólissa que cobreix el contingut del Museu Diocesà de Tarragona.*

III. 4. GESTIÓ DEL PÚBLIC VISITANT

Control, atenció al públic i vigilància

La gestió de les entrades del Museu la fa l'empresa DNA, en el marc d'un contracte entre aquesta empresa i el Capítol Catedral de Tarragona.

El personal que atén al públic correspon a l'empresa DNA

Amb periodicitat mensual l'empresa lliura informes al Capítol Catedral amb el nombre de visitants i l'import de la recaptació, dels quals passa còpia al Museu.

Tarragona, 12 de febrer de 2015

Sofia Mata de la Cruz

Directora

HOMILIA

del diumenge 15 de febrer de 2015 amb els nous cardenals creats en el Consistori públic el dia anterior

« Senyor, si voleu em podeu purificar... » Jesús, compadit, va estendre la mà, el tocà i li digué : « Ho vull, queda pur » (cf. Mc 1,40-41. La compassió de Jesús. Aquest *patir amb* que l'apropava a cada persona sofrent. Jesús, es dóna completament, s'involucra en el dolor i la necessitat de la gent... simplement, perquè Ell sap i col patir amb, perquè té un cor que no s'avergonyeix de tenir *compassió*.

« No podia entrar obertament en cap població, sinó que es quedava a fora, en llocs descampats » (Mc 1,45). Això significa que, a més de curar el leprós, Jesús s'ha carregat sobre la seva persona la marginació que imposava la llei mosaica (cf. Lv 13,1-2.45-46). Jesús no té por del risc que suposa assumir el sofriment de l'altre, però en paga el preu amb totes les conseqüències. (cf. Is 53,4).

La compassió porta Jesús a actuar concretament : *a reintegrar el marginat*. I aquests són els tres conceptes clau que l'Església, avui, en proposa en la litúrgia de la Paraula : la compassió de Jesús davant la *marginació* i la seva voluntat *d'integració*.

Marginació : Moisès, tractant jurídicament la qüestió dels leprosos, demana que siguin allunyats i marginats per la comunitat, mentre perduri el seu mal, i els declara : « Impurs » (cf. Lv 13,1-2.45-46).

Imaginem quina quantitat de sofriment i de vergonya hauria sentir un leprós : físicament, socialment, psicològicament i espiritualment. No només és víctima d'una malaltia, sinó que també se sent culpable, castigat pels seus pecats. És un mort en vida, com « si el seu pare li hagués escopit a la cara » (Nm 12,14).

A més, el leprós provoca por, menyspreu, disgust i per això esdevé abandonat pels propis familiars, evitat per les altres persones, marginat per la societat, més encara, la mateixa societat l'expulsa i el força a viure en lloc allunyats dels que estan sans, l'exclou. I això fins al punt que si un individu sa s'hagués apropat a un leprós, hauria estat severament castigat i, sovint, tractat, ell també, com un leprós.

És veritat, la finalitat d'aquesta norma era la de *salvar la gent sana*, protegir els justos i, per a salvaguardar-los de qualsevol risc, marginar *el perill*, tractant el contagiats sense pietat. D'aquí que el Summe Sacerdot Caifàs exclamés : « ¿No us adoneu que us convé que un sol home mori pel poble, i no pas que es perdi tot el poble? » (Jn 11,50).

Integració : Jesús revoluciona i sotragueja fortament aquella mentalitat tancada per la por i reclosa pels prejudicis. Ell, tot i això, no deroga la Llei de Moisès, sinó que la porta a plenitud (cf. Mt 5,17), declarant, per exemple, la ineficàcia contraproduent de

la llei del talió; declarant que Déu no s'agrada en l'observança del Dissabte que menysté l'home i el condemna; o, quan davant la dona pecador, no la condemna, sinó que la salva de la intransigència d'aquells que estaven ja a punt per a la lapidació, prenent aplicar la Llei de Moisès. Jesús revoluciona també les consciències en el Sermó de la muntanya (cf. Mt 5) obrint nous horitzons per a la humanitat i revelant plenament la lògica de Déu. La lògica de l'amor que no es basa en la por sinó en la llibertat, en la caritat, en el zel sa, i en la voluntat salvífica de Déu, el nostre Salvador, « que vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat » (1 Tm 2,4). « El que jo vull és amor i no sacrificis » (Mt 12,7; Os 6,6).

Jesús, nou Moisès, ha volgut guarir el leprós, ha volgut tocar-lo, ha volgut reintegrar-lo a la comunitat, sense *autolimitar-se* pels prejudicis; sense adequar-se a la mentalitat dominant de la gent; sense preocupar-se gens del contagi. Jesús respon a la súplica del leprós sense dilació i sense els habituals aplaçaments per a estudiar la situació i totes les seves eventuais conseqüències. Per a Jesús l'únic que compta és arribar i salvar els allunyats, guarir les ferides dels malalts, reintegrar a tothom en la família de Déu. I això escandalitza a alguns.

I Jesús no té por d'aquesta mena d'escàndol. El no pensa en les persones obtuses que s'escandalitzen fins i tot d'una guarició, que s'escandalitzen de qualsevol obertura, de qualsevol passa donada que no encaixi en els seus esquemes mentals o espirituals, a qualsevol carícia o tendresa que no correspongui a la seva manera de pensar i a la seva pureza ritualista. Ell ha volgut integrar els marginats, salvar els qui es troben fora del campament (cf. Jn 10).

Són dues lògiques de pensament i de fe : la por de perdre els salvats i el desig de salvar els perduts. Avui ens trobem, també, en la cruïlla d'aquestes dues lògiques : unes vegades la dels doctors de la llei, és a dir, allunyar-se del perill apartant-se de la persona contagiada, i la lògica de Déu que, en la seva misericòrdia, abraça i acull reintegrant i transfigurant el mal en bé, la condemna en salvació i l'exclusió en anunci.

Aquestes dues lògiques recorren tota la història de l'Església : *marginar i reintegrar*. Sant Pau, portant a compliment el manament del Senyor d'anunciar l'Evangelí a tots els pobles (cf. Mt 28,19), escandalitzà i trobà una forta resistència i una gran hostilitat sobretot de part d'aquells que exigien una observança incondicional de la Llei mosaica, fins i tot als pagans convertits. També Sant Pere fou durament criticat per la comunitat quan entrà a la casa de Corneli, el centurió pagà (cf. Fets 10).

El camí de l'Església, des del concili de Jerusalem en endavant, és sempre el camí de Jesús, el de la misericòrdia i de la integració. Això no vol pas dir menysprear els perills o introduir llops enmig del ramat, sinó acollir el fill pròdig penedit; sanar amb determinació i valor les ferides del pecat; actuar decididament i no quedar-se mirant de manera passiva el sofriment del món. El camí de l'Església és el de no condemnar ningú definitivament i difondre la misericòrdia de Déu a tothom qui la demana amb cor sincer; el camí de l'Església és precisament el de sortir de la pròpia closa per anar a cercar els

allunyats en les « perifèries » essencials de l'existència; és el d'adoptar íntegrament la lògica de Déu; el de seguir el Mestre que diu : « El metge, no el necessiten els qui estan sans, sinó els qui estan malalts. No he vingut a cridar els justos a convertir-se, sinó els pecadors » (Lc 5,31-32).

Guarint el leprós, Jesús no fa cap mal al qui està sa, millor, l'allibera de la por; no l'exposa a un perill sinó que li dona un germà; no menysprea la Llei sinó que valora l'home, a favor del qual ha inspirat la Llei. Efectivament, Jesús allibera el bons de la temptació del « germà gran » (cf. Lc 15,11-32) i del pes de l'enveja i de la murmuració dels treballadors que han aguantat tot el pes de la jornada i la calor (cf. Mt 20,1-16).

Consegüentment, la caritat no pot ser neutra, asèptica, indiferent, tèbia o imparcial. La caritat contagia, apassiona, arrisca i compromet. Perquè la caritat vera és sempre immerescuda, incondicional i gratuïta (cf. 1Co 13). La caritat és creativa en la recerca del llenguatge escaient per a comunicar amb aquells que són considerats incurables i, doncs, intocables. Trobar el llenguatge just... El contacte és l'autèntic llenguatge que transmet : fou el llenguatge afectiu, el que proporcionà la guarició al leprós. Quantes guaricions podem realitzar i comunicar aprenent el llenguatge del contacte! Era un leprós i s'ha convertit en missatger de l'amor de Déu. Diu l'Evangeli : « Així que se n'anà, començà de pregonar la bona nova i escampar-la per tot arreu » (Mc 1,45).

Estimats nous Cardenals, aquesta és la lògica de Jesús, aquest és el camí de l'Església : no només acollir i integrar, amb valor evangèlic, els qui truquen a la porta, sinó sortir, anar a buscar, sense pors ni prejudicis, els allunyats, manifestant-los gratuïtament allò mateix que nosaltres hem rebut gratuïtament. « El qui afirma que està en ell ha de viure tal com Jesús vivia » (1Jn 2,6). La disponibilitat total per a servir els altres és el nostre signe distintiu, és el nostre únic títol d'honor!

Penseu-ho bé, en aquests dies en que heu rebut el títol cardenalici. Invoquem la intercessió de la Maria, la mare de l'Església, que sofrí en primera persona la marginació causada per les calúmnies (cf. Jn 8,41) i l'exili (Mt 2,13-23) per tal que ens concedeixi ser servidors fidels de Déu. Que ella, que és la Mare, ens ensenyi a no tenir por d'acollir tendrament els marginats; a no tenir por de la tendresa. Quantes vegades tenim por de la tendresa. Que ella ens ensenyi a no tenir por de la tendresa i de la compassió; que ens revesteixi de paciència per a acompanyar-los en el camí, sense buscar els resultats dels èxits mundans; que ens mostri Jesús i ens faci caminar com Ell.

Estimats germans nous Cardenals, mirant a Jesús i a la nostra Mare, us exhorto a servir l'Església, de tal manera que els cristians —edificats pel nostre testimoni— no tinguin la temptació d'estar amb Jesús sense voler estar amb els marginats, aïllant-se en una casta que res té d'autènticament eclesial. Us convido a servir a Jesús crucificat en tota persona marginada, sigui pel motiu que sigui; a veure el Senyor en cada persona exclosa que passa fam, que té set, que està despullada; al Senyor que també està present en aquells que han perdut la fe, o que, allunyats, no viuen la pròpia fe, o que es declaren ateus; al Senyor que és a la presó, que està malalts, que no té treball, que és perseguit; al

Senyor que està en el leprós —de cos o d'ànima—, que està discriminat. No reconeixem el Senyor, si no acollim autènticament el marginat. Recordem sempre la imatge de Sant Francesc que no li recà d'abraçar el leprós i d'acollir a aquells que sofreixen qualsevol tipus de marginació. En realitat, estimats germans, sobre l'evangeli dels marginats, s'hi juga, s'hi endevina i s'hi revela la nostra credibilitat.

Audiències generals sobre “la família”

LA FAMÍLIA - PARE (II)

4 de febrer de 2015

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Avui vull desenvolupar la segona part de la reflexió sobre la figura del pare en la família. El darrer dia vaig parlar del perill dels pares «absents», avui vull mirar més aviat l'aspecte positiu. També sant Josep va ser temptat de deixar Maria, quan va descobrir que estava embarassada; però va intervenir l'àngel del Senyor, que li va revelar el disseny de Déu i la seva missió de pare putatiu; i Josep, home just, «va prendre a casa la seva esposa» (Mt 1,24) i es va convertir en el pare de la família de Natzaret.

Cada família necessita el pare. Avui ens centrem en el valor del seu paper, i voldria partir d'algunes expressions que es troben en el llibre dels Proverbis, paraules que un pare adreça al seu fill, i diu així: «Fill meu, si el teu cor es fa savi, també el meu cor se n'alegra; tot jo ho celebraré quan parlaràs honradament» (Pr 23,15-16). No es podria expressar millor l'orgull i l'emoció d'un pare que reconeix haver transmès al fill allò que importa de veritat en la vida, o sigui, un cor savi. Aquest pare no diu: «Estic orgullós de tu perquè ets precisament igual que jo, perquè repeteixes les coses que jo dic que jo faig.» No, no li diu senzillament alguna cosa. Li diu quelcom molt més important, que podríem interpretar així: «Seré feliç cada vegada que et vegi actuar amb saviesa, i m'emocionaré cada vegada que t'escolti parlar amb rectitud. Això és el que t'he volgut deixar, per tal que es converteixi en quelcom teu: el costum de sentir i obrar, parlar i jutjar amb saviesa i rectitud. I per tal que poguessis ser així, t'he ensenyat allò que no sabies, he corregit errors que no veies. T'he fet sentir un afecte profund i al mateix temps discret, que potser no has reconegut del tot quan eres jove i incert. T'he donat un testimoniatge de rigor i de fermesa que potser no has comprès, quan hauries volgut només complicitat i protecció. Jo mateix, en primer lloc, he hagut de posar-me a la prova de la saviesa del cor, i vetllar els excessos del sentiment i del ressentiment, per a carregar el pes de les incomprendions inevitables i trobar les paraules justes per a fer-me entendre. Ara» —continua el pare—, «quan veig que tu intentes ser així amb els teus fills, i amb tothom, m'emociono. Sóc feliç de ser el teu pare.» I això és el que diu un pare savi, un pare madur.

Un pare sap bé com costa transmetre aquesta herència: quanta proximitat, quanta dolçor i quanta fermesa. Però, quant de consol i quanta recompensa es rep quan els fills

rendeixen honor a aquesta herència. És una alegria que recompensa qualsevol fatiga, que supera qualsevol incomprensió i guareix cada ferida.

La primera necessitat, per tant, és precisament aquesta: que el pare estigui present en la família. Que sigui proper a l'esposa, per a compartir-ho tot, alegries i dolors, cansaments i esperances. I que sigui proper als fills en el seu creixement: quan juguen i quan tenen ocupacions, quan són despreocupats i quan estan angoixats, quan s'expressen i quan són taciturns, quan es llancen i quan tenen por, quan fan un pas equivocat i quan tornen a trobar el camí; pare present, sempre. Dir present no és el mateix que dir controlador, perquè els pares massa controladors anul·len els fills, no els deixen créixer.

L'Evangelí ens parla de l'exemplaritat del Pare que està en el cel —l'únic, diu Jesús, que pot ser anomenat veritablement «Pare bo» (cf. Mc 10,18). Tothom coneix aquesta extraordinària paràbola anomenada del «fill pròdig», o millor del «pare misericordiós», que es troba a l'Evangelí de Sant Lluç, en el capítol 15 (cf. 15,11-32). Quanta dignitat i quanta tendresa en l'espera d'aquell pare que és a la porta de casa esperant que el fill torni. Els pares han de ser pacients. Moltes vegades no hi ha altra cosa a fer més que esperar; resar i esperar amb paciència, dolçor, magnanimitat i misericòrdia.

Un bon pare sap esperar i sap perdonar des del fons del cor. És cert, sap també corregir amb fermesa: no és un pare dèbil, complaent, sentimental. El pare que sap corregir sense humiliar és el mateix que sap protegir sense guardar res per a ell. Una vegada vaig escoltar en una reunió de matrimonis un pare que deia: «Algunes vegades he de castigar una mica els meus fills... però mai bruscament per a no humiliar-los.» Que bonic! Té sentit de la dignitat. Ha de castigar, ho fa de la manera justa, i continua endavant.

Així, doncs, si hi ha algú que pugui explicar en profunditat la pregària del pare nostre, ensenyada per Jesús, és precisament qui viu en primera persona la paternitat. Sense la gràcia que ve del Pare que està en el cel, els pares perden valentia i abandonen el camp. Però els fills necessiten trobar un pare que els espera quan retornen dels seus fracassos. Faran de tot per a no admetre-ho, per a no fer-ho veure, però el necessiten; i no trobar-lo obre en ells ferides difícils de tancar.

L'Església, mare nostra, està compromesa a donar suport amb totes les seves forces a la presència bona i generosa dels pares en les famílies, perquè ells són per a les noves generacions custodis i mitjancers insubstituïbles de la fe en la bondat, de la fe en la justícia i en la protecció de Déu, com sant Josep.

CRIDA

Una vegada més el meu pensament s'adreça a l'estimat poble ucraïnès. Lamentablement la situació està empitjorant i s'agreuja la contraposició entre les parts. Preguem sobretot per les víctimes, entre les quals hi ha moltíssims civils, i per les seves famílies, i demanem al Senyor que acabi com més aviat millor aquesta horrible violència fratricida. Renovo una crida sentida a fi que es facin esforços —fins i tot a nivell internacional— en favor de la represa del diàleg, única via possible per a fer que torni la pau i la concòrdia en

aquesta terra turmentada. Germans i germanes, quan sento les paraules victòria o derrota sento un gran dolor, una gran tristesa dins el cor. No són paraules justes; l'única paraula justa és pau. Aquesta és l'única paraula justa. Penso en vosaltres, germans i germanes ucraïnesos... Penseu, això és una guerra entre cristians. Tots vosaltres teniu el mateix baptisme. Esteu lluitant entre cristians. Penseu en aquest escàndol. I preguem tots, perquè l'oració és la nostra protesta davant Déu en temps de guerra.

LA FAMÍLIA - ELS FILLS

11 de febrer de 2015

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Després d'haver reflexionat sobre la figura de la mare i del pare, en aquesta catequesi sobre la família voldria parlar del fill o, millor, dels fills. M'inspiro en una bonica imatge d'Isaïes. Escriu el profeta: «Tots aquests s'han aplegat per venir cap a tu. Els teus fills arriben de lluny, les teves filles són dutes als braços. Ho veuràs i t'estremiràs de goig. El teu cor, meravellat, s'eixamplarà» (60,4-5a). És una imatge esplèndida, una imatge de la felicitat que es realitza en la unió entre els pares i els fills, que caminen junts vers un futur de llibertat i de pau, després d'un temps llarg de privacions i de separacions, quan el poble hebreu es trobava lluny de la pàtria.

Efectivament, hi ha un lligam estret entre l'esperança d'un poble i l'harmonia entre les generacions. Això ho hem de pensar bé. Hi ha un lligam estret entre l'esperança d'un poble i l'harmonia entre les generacions. La joia dels fills fa bategar els cors dels pares i reobre el futur. Els fills són la joia de la família i de la societat. No són un problema de biologia reproductiva, ni és una de tantes maneres de realitzar-se. I encara menys són una possessió dels pares... No. Els fills són un do, són regal: ho enteneu? Els fills són un do. Cadascun és únic i irrepetible; i això no obstant està sens dubte lligat a les seves arrels. Ser fill i fills, de fet, segons el designi de Déu, significa portar en un mateix la memòria i l'esperança d'un amor que s'ha realitzat engendrant la vida d'un altre ésser humà original i nou. I per als pares cada fill en ell mateix és diferent. Permeteu-me un record de família. Recordo la meva mare, que deia de nosaltres —érem cinc: «Tinc cinc fills.» Quan li preguntaven: «Quin és el teu preferit?», els responia: «Tinc cinc fills com tinc cinc dits. [Ensenya els dits de la mà] Si m'ajupo aquest, em fa mal; si m'ajupo aquest altre, em fa mal. Em fan mal tots cinc. Tots són fills meus, però tots són diferents com els dits d'una mà.» I així és la família! Els fills són diferents, però tots són fills.

A un fill se l'estima perquè és fill: no perquè és maco, o perquè és així o aixà; no, perquè és fill! No perquè pensa com jo o fa el que jo vull. Un fill és un fill: una vida generada per nosaltres però destinada a ells, al seu bé, al bé de la família, de la societat, de tota la humanitat.

D'aquí ve també la profunditat de l'experiència humana de ser fill i filla, que ens permet descobrir la dimensió més gratuïta de l'amor, que no deixa mai de sorprendre'ns.

I la bellesa de ser estimats abans: els fills són estimats abans que arribin. Quantes vegades trobo les futures mares a la plaça que m'ensenyen la panxa i em demanen la benedició... Aquests infants són estimats abans de venir al món. I això és gratuïtat, això és amor; són estimats abans del naixement, com l'amor de Déu que ens estima sempre abans. Són estimats abans d'haver fer res per merèixer-ho, abans de saber parlar o pensar, fins i tot abans de venir al món! Ser fills és la condició fonamental per a conèixer l'amor de Déu, que és la font darrera d'aquest miracle autèntic. A l'ànima de cada fill, pel fet de ser vulnerable, Déu hi posa el segell d'aquest amor, que és a la base de la seva dignitat personal, una dignitat que res ni ningú no podrà destruir.

Avui sembla més difícil per als fills imaginar el seu futur. Els pares —ho esmentava en la catequesi precedent— potser han fet un pas enrere i els fills ho tenen més complicat a l'hora de fer els seus passos endavant. Podem fer una bona comparació amb les generacions del nostre Pare celestial, que deixa lliure a cadascun de nosaltres però no ens deixa mai sols. I si fracassem, ell ens continua seguint amb paciència sense disminuir el seu amor per nosaltres. El Pare celestial no fa passos endarrere en el seu amor per nosaltres, mai! Va sempre endavant i si no pot continuar endavant ens espera, però no va mai endarrere; vol que els seus fills siguin coratjosos i facin els seus passos endavant.

Els fills, per la seva part, no han de tenir por de voler construir un món nou: és just per a ells desitjar que sigui millor que el que han rebut! Però això s'ha de fer sense arrogància, sense presumpcions. Els fills necessiten saber reconèixer el valor, i han de retre honor sempre als pares.

El quart manament demana als fills —i tot en som!— honorar el pare i la mare (cf. Ex 20,12). Aquest manament ve just després d'aquells que fan referència a Déu mateix. De fet conté alguna cosa de sagrat, alguna cosa de diví, alguna cosa que es troba a l'arrel de cada altre tipus de respecte entre els homes. I en la formulació bíblica del quart manament s'hi afegeix: «Així tindràs llarga vida en el país que et dona el Senyor, el teu Déu.» El lligam virtuós entre les generacions és garantia de futur, i és garantia d'una història veritablement humana. Una societat de fills que no honren els pares és una societat sense honor; quan no s'honoren els pares es perd l'honor propi! És una societat destinada a omplir-se de joves àrids i cobdiciosos. Però, també una societat avara de descendència, que no vol envoltar-se de fills, que els considera sobretot una preocupació, un pes, un risc, és una societat deprimida. Pensem en tantes societats que coneixem aquí a Europa: són societat deprimides, perquè no volen fills, no tenen fills, el percentatge de naixements no arriba a l'u per cent. Per què? Cadascun de nosaltres que pensi i respongui. Si una família generosa en fills es veu com un pes, hi ha alguna cosa que no funciona! La generació dels fills ha de ser responsable, com ho ensenya ja l'encíclica *Humanæ vitæ* del beat Pau VI, però tenir més fills no pot convertir-se automàticament en una elecció irresponsable. No tenir fills és una elecció egoïsta. La vida rejuveneix i obté energia multiplicant-se: S'enriqueix, no s'empobreix! Els fills aprenen a fer-se càrrec de la seva família, maduren en compartir els seus sacrificis, creixen en la valoració dels seus dons. L'experiència alegre de la fraternitat fa tenir respecte i cura dels pares, als quals devem el nostre reconeixement. Molts de vosaltres aquí presents teniu fills i tots som fills. Fem una cosa,

un minut de silenci. Cadascun de nosaltres que pensi en el seu cor en les seus fills —si en té—, que hi pensi en silenci. I tots pensem en els nostres pares i donem gràcies a Déu pel do de la vida. En silenci, els qui tinguin fills que hi pensin, i tots pensem en els nostres pares. [silenci] Que el Senyor beneixi els nostres pares i beneixi els nostres fills.

Que Jesús, el Fill etern, que va ser fill en el temps, ens ajudi a trobar el camí d'una nova irradiació d'aquesta experiència humana tan simple i tan gran que és ser fills. En el multiplicar-se de la generació hi ha un misteri d'enriquiment de la vida de tots, que ve de Déu mateix. Hem de redescobrir-ho, desafiant els prejudicis; i viure-ho, en la fe, en alegria perfecta. I us dic: com n'és, de bonic, quan passo enmig vostre i veig els pares i les mares que aixequen els seus fills perquè els beneixi; aquest és un gest gairebé diví. Gràcies per fer-ho!

CRIDA

Segueixo amb preocupació les notícies rebudes de Lampedusa, on es compten més morts entre els immigrants per raó del fred que han tingut durant la travessia del Mediterrani. Vull assegurar la meva pregària per les víctimes i us animo novament a la solidaritat a fi que a ningú no li manqui l'ajuda necessària.

Convido finalment a pregar pel Consistori que es farà aquests dies propers. Que l'Esperit Sant assisteixi els treballs del Col·legi Cardenalici i illumini els nous Cardenals i el seu servei a l'Església.

LA FAMÍLIA - ELS GERMANS

18 de febrer de 2015

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

En el nostre camí de catequesi sobre la família, després d'haver considerat el paper de la mare, del pare i dels fills, avui és el torn dels germans: Germà i germana són paraules que el cristianisme estima molt. I gràcies a l'experiència familiar són paraules que totes les cultures i totes les èpoques comprenen.

El vincle fraternal té un lloc especial en la història del poble de Déu, que rep la revelació en la vivacitat de l'experiència humana. El salmista canta la bellesa de la relació fraternal: «Que n'és, de bo i agradable, viure tots junts els germans!» [Sl 133 (132),1]. I això és cert, la fraternitat és bonica. Jesucrist va portar a la plenitud fins i tot aquesta experiència humana de ser germans i germanes, assumint-la en l'amor trinitari i potenciant-la de tal manera que vagi molt més enllà dels vincles de parentiu i pugui superar qualsevol mur d'estranyesa.

Sabem que quan la relació fraternal es malmet, quan s'arruïna la relació entre germans, s'obre el camí cap a experiències doloroses de conflicte, de traïció, d'odi. El relat bíblic de Caïn i Abel constitueix l'exemple d'aquest resultat negatiu. Després de l'assassinat

d'Abel, Déu pregunta a Caín: «On és el teu germà Abel?» (Gn 4,9a). És una pregunta que el Senyor continua repetint a cada generació. I lamentablement, a cada generació, no deixa de repetir-se també la dramàtica resposta de Caín: «No ho sé. Que potser sóc el guardià del meu germà?» (Gn 4,9b). La ruptura del vincle entre germans és una cosa lletja i dolenta per a la humanitat. Fins i tot dins la família, quants germans es barallen per coses petites, o per una herència, i després no es parlen més ni se saluden. Això és lleig! La fraternitat és una cosa gran quan es pensa que tots els germans han viscut en el si de la mateixa mare durant nou mesos, vénen de la carn de la mare. I no es pot trencar la germanat. Pensem una mica: tots coneixem famílies que tenen germans dividits, que han renyit; demanem al Senyor per aquestes famílies —potser a la nostra família n'hi ha algun cas—, per tal que les ajudi a reunir els germans, a reconstituir la família. La fraternitat no s'ha de trencar, i quan es trenca passa el mateix que va passar amb Caín i Abel. Quan el Senyor va preguntar a Caín on era el seu germà, ell va respondre: «No ho sé, a mi no m'importa el meu germà.» Això és lleig, és una cosa molt, molt dolorosa d'escoltar. En les nostres pregàries preguem sempre pels germans que s'han distanciat.

El vincle de fraternitat que es forma en la família entre els fills, si es dona en un clima d'educació obert als altres, és la gran escola de llibertat i de pau. En la família, entre germans s'aprèn la convivència humana, com s'ha de conviure en societat. Potser no sempre en som conscients, però és precisament la família qui introdueix la fraternitat en el món. A partir d'aquesta primera experiència de fraternitat, nodrida pels afectes i per l'educació familiar, l'estil de la fraternitat s'irradia com una promesa damunt tota la societat i damunt les relacions entre els pobles.

La benedicció que Déu, en Jesucrist, vessa damunt aquest vincle de fraternitat el dilata d'una manera inimaginable, fent-lo capaç d'anar més enllà de qualsevol diferència de nació, llengua, cultura i fins i tot religió.

Penseu com arriba a ser la relació entre els homes, fins i tot sent molt diferents entre ells, quan poden dir d'un altre: «Aquest és precisament com un germà, aquesta és precisament com una germana per a mi.» Això és bonic! La història, per altra banda, ha mostrat suficientment que fins i tot la llibertat i la igualtat, sense la fraternitat, poden omplir-se d'individualisme i de conformisme, fins i tot d'interès personal.

La fraternitat en la família resplendeix de manera especial quan veiem la cura, la paciència, l'afecte amb què s'envolta el germanet o germaneta més dèbils, malalts o amb discapacitat. Els germans i germanes que fan això són moltíssims arreu del món, i potser no n'apreciem suficientment la generositat. I quan els germans són molts en la família —avui he saludat una família que té nou fills— el més gran o la més gran ajuda el pare i la mare a cuidar els més petits. I és bonic aquest treball d'ajuda entre els germans.

Tenir un germà, una germana que t'estima és una experiència forta, impagable, insubstituïble. El mateix passa en la fraternitat cristiana. Els més petits, els més dèbils, els més pobres han d'entendre-nos: tenen «dret» a omplir-nos l'ànima i el cor. Sí, ells són els nostres germans i com a tals hem d'estimar-los i tractar-los. Quan això es dona, quan

els pobres són com de casa, la nostra fraternitat cristiana mateixa cobra vida novament. Els cristians, efectivament, van a l'encontre dels pobres i dels dèbils no per a obeir un programa ideològic, sinó perquè la paraula i l'exemple del Senyor ens diuen que tots som germans. Aquest és el principi de l'amor de Déu i de tota justícia entre els homes. Us suggereixo una cosa: abans d'acabar, em falten poques línies, en silenci, cada un de nosaltres, pensem en els nostres germans, en les nostres germanes, i en silenci, des del cor, preguem per ells. Un instant de silenci.

Així, doncs, amb aquesta pregària els hem portat a tots, germans i germanes, amb el pensament, amb el cor, aquí a la plaça per a rebre la benedicció.

Avui més que mai cal tornar a posar la fraternitat al centre de la nostra societat tecnocràtica i burocràtica: llavors també la llibertat i la igualtat prendran la seva entonació justa. Per això, no privem les nostres famílies amb massa lleugeresa, per sotmetiment o per por, de la bellesa d'una experiència fraternal àmplia de fills i filles. I no perdem la nostra confiança en l'amplitud d'horitzó que la fe és capaç de treure d'aquesta experiència, il·luminada per la benedicció de Déu.

CRIDA

Voldria convidar novament a pregar pels nostres germans egipcis que fa tres dies van ser assassinats a Líbia per l'única raó de ser cristians. Que el Senyor els aculli a casa seva i doni consol a les seves famílies i a les seves comunitats.

Preguem també per la pau a l'Orient Mitjà i al Nord d'Àfrica, recordant tots els difunts, ferits i refugiats. Que la comunitat internacional pugui trobar solucions pacífiques a la difícil situació a Líbia.

